

Septembrie

Bragagiu

Parcă s-a oprit lumina
De la curgerile-ncete
Când în nuc a prins rugina
Să se înmulțească-n pete.

Și o liniște domoală
Încleștă frunzele-n freamăt
Care au crezut în boală
Neștiind ce-i asta geamăt.

Amintirile minunii
Iar sunt scoase din uitare
Căci s-au risipit lăstunii
În avântul după Soare.

Alte păsări cată-amiaza
Încă în nelămurire
Și de-acum nu frige raza
Nici pe spate, nici privire.

Parcă-un greu încet se lasă
Cu o tihnă speriată
Rătăcirea mea frumoasă
Cam cu frică dă spre poartă.

Dar o chem - ce ne e nouă!
De e vară, de e toamnă:
Ei, va fi mai multă rouă
Dacă asta mult înseamnă.

Vor rămâne iarăși urme
De la pașii de pe cale
Dumitrițele* în brume
Își vor arginti petale.

Fulguirile de-aramă
Vor cădea încet și-n pace
Depărtarea iar ne cheamă,
Când acasa ne întoarce.

Căci n-avem ca păsări zborul
Să ne ducă unde-i bine
Fiindcă Dragostea și Dorul

Ne întorc mereu la sine.

*DUMITRIȚĂ, dumitrițe, s. f. (Bot.; pop.) crizantemă.

Victor Bragagiu